

Kanun-u mübareze

Mübareze, lügatte; kavga, mücadele, çatışma anlamları verilmektedir.

Kanun-u mübareze ise, mücadele ve dövüşme kanunu anlamına gelmektedir.

Cenab-ı Hakk'ın meşietinden olan birçok kanun gibi mübareze kanunu da, hayvanların ve dolayısıyla insanın yaratılmasıyla başlamış ve Allahu âlem kıyamete kadar da sürececek bir kanundur. Bu kanun, birçok savaflara sebep olmasına rağmen insanın tekâmülüne ve terakkisine de sebep olmaktadır. "Esasen çatışma, ilk insandan bu yana insanoğlunun en çok başvurduğu eylemlerden biri olmuştur. Çatışmasız bir tarih tasavvur etmek maalesef mümkün değildir. Bu bağlamda insanlar arası, dinler arası, kültürlerarası, medeniyetler arası, gruplar arası, milletlerarası, toplumlararası çatışma ve savaflardan bahsedilebilmektedir."1

Mübareze kanununun işleme ile meydana gelen olayların çıkış sebebi genellikle ihtilaflardır. İhtilafın özünde kontrol altına alınamayan öfke asıldır. İnsan ruhuna Cenab-ı Hakk tarafından konulan kuvvelerden biri olan 'kuvve-i gadabiyye' dolayısıyla insan, kendine zarar verecek şeylerden korunmaya çalışır ve mübareze eder.

Bu kuvveyi, insan, yerinde kullanırsa, şecaat-cesaret göstermiş olur, gereken yerlerde ölçülü olarak mübareze eder. Öfkeyle çığırından çıkarsa tehevür olur, hiçbir şeyden korkmadan mübareze eder. Kuvve-i gadabiyenin tefrit mertebesi olan cebanette ise, her şeyden korkarak kimseyle mübarezeye girişemez.

İnsanlık âleminde, Âdem (as) ile başlayan ve günümüze kadar devam eden mübareze kanununda taraflardan biri nübüvvet ve diyaneti savunurken diğer taraf felsefe ağırlıklı fikirleri savunmuştur. Tarihe baktığımızda ne zaman ki, felsefe, nübüvvet ve diyanete teslim-i silah etmişse, o zaman insanlık saadet ve huzura kavuşmuştur. Habil ve Kabil'den itibaren, asrımız da dâhil olmak üzere en önemli mübareze, iman ve küfür arasında başlamış ve devam etmektedir. Bu zamanda ise bir şahsı maneviye dayanıp, küfür topluluklarına ancak karşı konabilir.

Üstad, mübareze kanunu gereği, “melekler şeytanlarla ve hayırlar şerlerle, ta kalbin etrafındaki ilham, vesvese ile mücadele eder”² demektedir. Ve İşaret’ül-İ’caz’da vesvesenin korkuya; korku damarının riyaya, rıyanın da nifaka kapı açtığını ifade etmiştir.³

Ayrıca Üstad “insan nevinde o kanun-u mübarezeyi daha acip bir şekle getirip, bütün terakkiyât-ı insaniyeye medar bir mücahede kapısını açıp, hizbullaha karşı meydana çıkabilmek için hizbüşşeytana bazı cihazat vermiş. İşte bu sırr-ı dakik içindir ki, enbiyalar çok defa ehl-i dalâlete karşı mağlûp oluyor. Ve gayet zaaf ve aczde olan dalâlet ehli, mânen gayet kuvvetli olan ehl-i hakka muvakkaten galip oluyorlar ve mukavemet ediyorlar.” diyor.

Demek ki, şer görünen o hadiselerin arkasındaki o büyük hikmetlere bakarak düşünmeli, şevk ve gayreti artırmalı ve imtihanı kazanmanın, kemâlata ulaşmanın ve terakkinin yollarını bulmalıdır.

Dipnot:

1- Okumuş. E. İslam’da medeniyet tasavvuru ve kardeşlik. Köprü Bahar 2012. S.129

2- Şua’lar. 11. Şua. 235. Asay-ı Musa. 11.mesele.shf.130

3- İ.İcaz.84